

(Dette utdraget er hentet fra bokens første kapittel)

"Borte, borte, borte," mumlet bamsen. Utenfor det skitne vinduet var horisonten akkurat i ferd med å begynne å gløde. Dyrene -- de virkelige dyrene -- hadde begynt å røre på seg blant kvister og blader. Winkie lukket de to glassøynene sine med et lite klikk, og i den dystre stillheten som ennå ikke helt hadde rukket å bikke over i morgen, ble tankene hans ført av sted til de tidligste minnene. Han hadde aldri vært mindre enn han var nå -- kroppen hans var som den var -- like fullt hadde han vært liten en gang. Det var på en tid da han ennå ikke var Winkie, på den tiden da han hadde på seg hvit bluse og svart fløyelskjole og tilhørte den vesle jenta Ruth. Det var nesten så han kunne høre henne rope på ham gjennom tiden: "*Jeg elsker deg, Marie ...*"

Taktfaste, huggende smell i ørene, flakkende lysglimt. Han vugget hodet i hendene, men spektakkelet ble bare verre. Minnene hadde vært for mye for ham. Støyen vokste til et skrallende, nådeløst hyl, lysglimtene var blåhvite og blendende. Holdt han på å dø?

Med ett skjønte han at marerittet ikke var inni ham. Han skygget for øynene med en labb og myste ut av vinduet, og der ute så han en diger, grønnaktig, surrende metallgjenstand som svevde i luften over hytta.

Den hverken steg eller sank, det var som om helikopteret sto stille i tiden. Men det gynget frem og tilbake i det flakkende lyset som om det var utålmodig, og overalt rundt det svaiet trærne voldsomt.

Det rettet en lysstråle mot det oppvendte fjeset til den lille bamsen. Da så Winkie flere lys komme mot ham fra alle retninger i skogen.

"Du er fullstendig omringet," sa det svevende luftfartøyet. Den dype, metalliske stemmen lød enda mer gjennomtrengende enn den dunkende motorstøyen. "Kom ut med hendene over hodet!"

Winkie sto i døråpningen med labbene i været og myste mot flomlyset og helikoptervinden. Det var vel dette de gjorde med kosedyr som rømte hjemmefra, antok han. Inne i skogen så han nå også noen flyktige glimt av roterende røde og blå lys og skygger som løp mellom kjøretøyene, noen med lommelykter, andre med geværer. De ropte og skrek. Han kunne ikke høre hva de ropte gjennom larmen fra helikopteret, men de virket forvirret. Geværene og lommelyktene deres pekte hit og dit. Selv helikopteret sto og stanget frem og tilbake i luften. Winkie syntes synd på helikopteret, for det hadde ikke noe sted å lande i den tettvokste skogen.

"Ikke rør deg!" sa helikopteret, men Winkie rørte seg slett ikke. Stemmen til helikopteret lød opphisset nå. Det var nesten så Winkie fikk lyst til å trøste det. "Hva i helvete ..? Nei, ikke ..."

Det lød ett enkelt skudd. Winkie merket at kulen vislet rett forbi det høyre øret. Han ville stikke av, men turte ikke så mye som lee på seg. Han klarte ikke å avgjøre hvor skuddet hadde kommet fra. De myke armene hans begynte å bli slitne av å bli holdt i været.

"Karer!" brølte helikopteret. Selv om stemmen var distinkt maskulin, virket det som om det følte avsky for alt av hankjønn. "Ikke ... Ikke skyt! Ikke gjør noe som helst!"

All ropingen og skrikingen stilnet av, og skyggene stanset opp under trærne. Bare klappingen fra helikopteret hørtes. Nattsvermerne flagret hit og

dit i de sterke lysstrålene. Han hadde vært redd fra før av, men nå begynte Winkie å skjelve.

"Ok, karer," brølte helikopteret: "Fremad!"

Bamsen så alle de hjelmkledte skikkelsene komme mot ham med trukne pistoler og geværer som var rettet mot ham. Selv om angrepet hadde kommet brått på, ga det likevel mening; det var bare nok en ulykksalig hendelse, en ny brikke i sorgen han følte. Mennene smøg seg sakte, sakte frem gjennom underskogen. Selv om bamsen sto aldeles urørlig, lei og kei og vettskremt på samme tid, fortsatte de å brøle ting som: "Bli der du er!" og "Holdt!" og "Ikke prøv deg, din lille dritt!"

Winkie følte seg svak og maktesløs. Etter alt det vonde han hadde gjennomgått, hva brydde det vel ham hva de gjorde med ham nå? Men de to bena hans skalv så de nesten sviktet under ham. Mennene kom nærmere. "Jeg skyter!" knurret en av dem igjen og igjen. "Jeg plaffer deg rett ned, jeg lover! Trur'u mæ'kke?" Mannen var nesten på gråten. "Tru du meg, din lille kødd!"

"Han der trenger en god klem," tenkte Winkie. Han så et kort lysglimt. Et av de påfølgende trettini skuddene slo ham i bakken.